

Γιὰ κάθε διάθεση τῆς ψυχῆς μας ὑπάρχει, καὶ ἀπὸ μιὰ ἔχω-
ριστή τοποθεσία ποὺ συμφωνεῖ μὲν αὐτήν. Οἱ πλούσιοι κῆποι γιὰ τὶς
ἔπεισμένες ὑποστάσεις τῆς κοινωνίας. Τὰ ψηλὰ βουνά γιὰ κείνους
ποὺ φέρουν στὰ στήθεια τους συντρίμμια ἐλπίδων, τοὺς ἀδύνατους.
Καὶ δλες οἱ θορυβώδεις καὶ σκοτεινὲς ψυχὲς ἐκείνων ποὺ εὑρίσκουν
ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει πολὺ στενὰ δρια γιὰ τὴν ψυχή τους ποὺ εἶναι ἄρρω-
στη ἀπὸ μεγαλοφυΐα, πλησιάζοντα λιμάνια μὲ τὶς πέτρινες προκυ-
μαῖς, ὅπου ἡ νοημοσύνη τοῦ ἀνθρώπου κατώρθωσε νὰ μεταμορ-
φώσει τὴ φύση. Ἐκεῖ μὲν τὴ σειρὰ τῶν αἰσθήσεων ποὺ δίνει τὸ
ἄπειρο μακραίνουν τὰ δρια τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι στενοχωρεμένη ὁλοῦθε
ἀπὸ τὴν ἀνία.

Ἐσύχναζα σ' ἐν' ἀπὸ τὸν ἀνατολίτικα λιμάνια, ὅπου ἡ ζωὴ
παρουσιάζεται σὲ ἀτέλειωτη ποικιλία. Ἄνθρωποι λογῆς χρωμάτων
ποὺ ἔρχονται ἀπὸ διάφορες πολιτείες. Ἀλλοι εἶχαν στὰ μάτια τὸ γα-
λάζιο τῶν τροπικῶν, ἄλλοι ἐκαθρέφτιζαν τὸν διμιχλώδη βορεινὸν οὐ-
ρανό. Ναυτικοὶ ποὺ ἐμασοῦσαν καπνό, ἐκάπτνιζαν σιγαρέτα μὲ ὅπιο,
κινέζοι καὶ κορεάτες ποὺ καταβρόχθιζαν δπιοζαρώδεις ἐνώσεις, εὐ-
ρωπαῖοι ποὺ ἔρρουφοῦσαν ἀψέντι καὶ κορωνίδα τὰ δυστυχισμένα
καὶ τραγικὰ ὄντα ποὺ συργιανίζονται στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη χώρα τὴν
ἀνεξήγητη νοσταλγία τους. Γλῶσσες ἄγνωστες. Πλοῖα μὲ χοντροκομ-
μένη ἡ εὐγενικὰ ἀρχιτεκτονικὴ, ποὺ στὸ δάσος τῶν καταρτιῶν τους
ἔβαραινε μιὰ ὥρα ἀσάλευτη σάν τὴν Αἰλωνιότητα.

Εἴτανε μιὰ ἀπὸ τὶς γιορτάσιμες μέρες, ποὺ δούλευτὴς συνθη-
κολογεῖ, γιὰ λίγο, μὲ τὴ ζωὴ ποὺ στέκεται ἀντίκρου του ἀνεξιλέωτα
ἀντίμαχη, καὶ προσπαθεῖ μὲ τὸ ηρασὶ νὰ παρατείνει μιὰν εὐχάριστη
ἐντύπωση τῆς ζωῆς, ποὺ τόσο σπάνια τὴ δοκιμάζει. Θέλει νὰ σκοτώ-
σει τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ θυμίζει ὅτε εἶναι μόνος καὶ ἀνυπεράσπιστος
μέσα στὶς ἀθλιότητες τῶν παγκόσμιων νόμων.

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ κατραμιοῦ ἔμπαινε δυνατὴ καὶ μεθυστικὰ στὰ
στήθια μον. Εἴταν ἡσυχία τόσον ἀπόλυτη ποὺ ἀκούγονται ἡ ζωὴ
ὅλου τοῦ μικρόκοσμου ποτὲ ἀκολούθει τὴν ἵδια μοῖρα μὲ ἔμπας, παρ' ὅλη
τὴ μικροσκοπικότητα τῶν ὑπάρξεων τους. Τὰ ἐμπορεύματα δὲν ἀνέ-
βαιναν ἀπὸ τὶς προκυμαῖς εἴτε ἀπὸ τὶς μεγάλες βάρκες στὴ ἀμπάρια,
συνοδεμένα ἀπὸ τὴ δαιμόνια μουσικὴ τῶν βαρούλκων καὶ τὸ σφύ-
ριγμα τοῦ ἀτμοῦ ποὺ ἀσθμαίνει μὲ ἀγωνία. Τὸ ἀμάξια ποὺ γλυστρᾶν
μὲ βαθειοὺς τριγμοὺς πάνου στὶς γραμμές τους, ἡσυχάζουνε στὰ με-
γάλα ὑπόστεγα, καθὼς καὶ ὁ ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος ποὺ περνάει

φροτωμένος πάρθενα πάνου ἀπὸ τὰ κατάρτια τῶν πλοίων. "Αλλες μέρες, τὰ σίδεα ποὺ πέφτουν ψηλάθε στὸ λιθόστρωτο, τὰ μικρὰ χεράμαξα μὲ τὶς χοντρὲς καὶ σιδερένιες ρόδες, πνίγουν μὲ τὸ θόρυβο τους τὸ μονότονο καὶ ἀποκαρδιωτικὸ τραγοῦδι, ποὺ μεταμόρφωσε τὴν ἀγωνία του ὃ δουλευτής.

Στὸ φινιοπωριάτικο οὐρανὸ ἐκείνης τῆς μέρας, οἱ λάμψεις τοῦ ἥλιου σέρνονται μὲ νωχέλεια στὰ στρώματα τῆς διμήλης κ' ἔπειταν στὴ γῆς κατεβάζοντας μαζύ τους πλῆθος θύμησες καὶ μάταιες ἐλπίδες στὴν ἡρεμη ταὶ θλιμμένη ψυχή μας κ' ἐνῶ θαρροῦμε ὅτι ἡ σκέψη μας εἶνε ἀδιάφορη γιὰ κάθε κίνημα τῆς ζωῆς ἔρχονται ξαφνικὰ καὶ ἀκάλεστες νὰ μᾶς πικράνουν.

"Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λιμανιοῦ, σιμὰ στὰ καρβουνιάρικα, ἐψήλων τεράστιος σωρὸς ἀπὸ σκούπιδα. Μιὰ τρύπα στενὴ καὶ μακρυὰ χρησίμευε γιὰ νὰ περνάει τὰ βράδυα του ἐνα ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκεῖνα ποὺ κανεὶς δὲν εἰδεύρει πῶς ἡρθαν στὴ ζωὴ ἐχτὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἑνώθηκε μὲ τὰ πλήθη καὶ κατώρθωσε νὰ ζήσει τὶς χαρὲς καὶ τὶς θλύψεις τους.

Ἐίταν ὠραῖο παιδί, γεννημένο ἀπὸ ἔνωση ἐρωτικὴ καὶ ἡ μορφή του εἶχε ἐνα πένθος, τὸ αἰώνιο πένθος τῶν ἀπόλληρων τῆς ζωῆς, ποὺ ἡ ἔλλειψη ἀρμονίας στὸ ντύσιμο τοῦ ἔδινε βαθύτερο χαρακτῆρα. Δὲν εἰδεύρει ἀν ἔπρεπε νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλαίει, δὲν ἔγνωριζε ποιὰ εἴταν ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση τῆς χαρᾶς ἢ τῆς λύτης, ἀφοῦ δὲν είμποροῦσε νὰ σχηματίσει ἵδεα μήτε γιὰ τὴ μιὰ μήτε γιὰ τὴν ἄλλη. Πάντα δὲν εἶδεις. Σιωπηλὸς ἔσερνε βαρυὰ τὰ βήματα του στὶς προκυμαῖς καὶ μονάχα ὅταν ἔρχονται στὴν τρύπα του κανένας ποντικὸς γιὰ νὰ ψαχουλέψει τὰ σκούπιδα, τότε χωρὶς νὰ ξειρεῖ γιατὶ τούρχονταν νὰ πεταχτεῖ δρυιος, νὰ μιλήσει, νὰ τοῦ πεῖ πολλὰ πράγματα, μὰ ἐκεῖνος μόλις ἐσάλευε ἐτρύπωνε σκιαγμένος στὴν πρώτη χαραμάδα τοῦ λιθόστρωτου. Ποτέ, ἡ ἐξωτερικευση μιᾶς σκέψης χαρούμενης ἢ θλιβερῆς δὲν ὑπάκουει στὸν πρωτόγονο νόμο ποὺ μεταμορφώνεται σὲ ουδιμό. Κάτι τὸ ἐπιβλητικό, σὰν μοιδὸν ἀνεξιλέωτη ἔβράαινε μὲ ὅλο τὸν ὅγκο τῆς στὸ εὔμορφο στόμα, ποὺ εἴταν καὶ ἀπ' ἔδω καὶ ἀπ' ἀκεῖ χαραγμένο ἀπὸ μιὰ βαθεὶα ρυτίδα καὶ τὸ κρατοῦσε πάντα σχεδὸν ἀσάλευτο. "Οπως στὰ μαῦρα νερὰ ἀπὸ τὸ πολὺ βάθος, ποὺ κοιμούνται δλόγυρα στὶς σκάφες τῶν πλοίων, περνοῦσαν πάνωθε τους φευγαλέες ἀλλὰ θαυμάσιες ἀνατριχίλες ἀπὸ φῶς κι ὀδιορφιά, ἔτσι, πλούσια ἐφάνταζαν τὰ μάτια του ποὺ κινώνταν μέσα στὶς κόχες τους κανονικὰ καὶ ἀργά, σὰν ἐκεῖνον ποὺ δὲν καταλαβαίνει σὲ τὶ θὰ τοῦ χρησίμευε νὰ

περιπατήξει γληγορώτερα. Μὲ τὴ συνήθεια, τοῦ φάνηκε πώς ἡ ζωὴ εἶνε δμοιόμορφη, μιὰ μακρινὴ συνέχεια ἀπὸ μέρες καὶ νύχτες, καὶ εἶχε σχεδὸν ἀντιληφθεῖ ὅτι καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες του, ἀν κατώρθωνε κάποτε νὰ δημιουργήσει, δὲν εἰμποροῦσε ν' ἀλλάξει τὸ δρόμο ποὺ ἀκλουθοῦσαν. Εἴταν σὰ μιὰν ἄρνηση τῶν νεύρων νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὴ ζωὴ. Ἐκόντευε νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ κάθε νοημοσύνη. Τέλεια ἥθικὴ καταστροφῆ.

Δὲν ἔμοιαζε καθόλου τὶς φαρμακωμένες ὑπάρξεις, ποὺ κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν ἀτμόσφαιρα εἰρήνης ὀλόγυρα τοὺς μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια τῆς θέλησης, ἀφοῦ ἐμελέτησαν τὴ ζωὴ καὶ ἀντελήφθηκαν ὅτι εἶνε σκληρὴ καὶ ὅμως εἰμπορεῖ νὰ ζεῖ κανείς. Αὐτὸς καὶ ἡ ζωὴ δὲν γνωρίζονταν. Ἐχθρα δὲν ὑπῆρχε ἀνάμεσο τους, ἀπλούστατα, τέλεια ἄγνοια, σὰ νὰ φοροῦσαν τὰ μυθικὰ κράνη ποὺ ἔκαναν ἀόρατους τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωες. Ποτέ του δὲν σκέψθηκε σοβαρὰ νὰ ξετάσει τὴ ζωὴ, ὅπως κανεὶς δὲν θὰ ξέταξε ποτὲ τὶ ἔκρυβε μέσα στὴν ψυχή του, κανεὶς ποτὲ δὲν θάχε τὴν περιέργεια νὰ κυττάξει ἀν θάβγαινε μιὰ μέρα κανένα ἀνθοῦ λωτοῦ ἀπ' αὐτὰ τὰ θιλωμένα καὶ λασπερὰ νερά.

Καὶ ἔως ἐδῶ δὲν θὰ κινοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον παρὰ μόνον ἐκείνων ποὺ κάποια ἔλλειψη ἔγκεφαλικῆς ἴσορροπίας τοὺς καταδίκασε νὰ ζητάνε τὸ τέλειο μέσα στὴ δυσαρμονία τῆς ζωῆς. Ἐνας τύπος ποὺ τὸν ὑποψιαζόμαστε οὐδέτερο γιατὶ δὲν παρουσιάσθηκεν εὐκαιρία νὰ μετρήσαμε ὡς ποὺ φθάνει ἡ ἐνέργεια τοῦ νευρικοῦ του συστήματος. Μὰ ἡ ζωὴ ποὺ εὐχαριστεῖται νὰ δημιουργεῖ ἀκατάπαυστα δράματα μὲ τὶς ἀθλιες δρμὲς τῆς ψυχῆς μας ἡθέλησε νὰ τοῦ ὑποβάλλει ἀγάπη γιὰ τὴν κόρη τοῦ φύλακα τοῦ μεγάλου φαναριοῦ.

Θὰ νόμιζε κανεὶς, ὅτι ὅπως πολλὲς φορὲς μιὰ λέξη, ἔστω καὶ μονοσύλλαβη, δίνει ὥθηση σταθερὴ στὴν ψυχὴ ποὺ κυμαίνεται ἀναποφάσιστη, ἔτσι καὶ τὸ αἴσθημα ποὺ κατώρθωσε νὰ γνωρίσει, ἐπειδὴ εἶνε τὸ πλέον δξὺ ἀπ' ὅλα τὰ συναισθήματα ποὺ ἔχουνε ἄμεση ἐπίδραση στὴ ζωὴ, θ' ἀνάγκαζε τὴν ψυχή του νὰ ἐμπει στὴν κανονικὴ τροχιά της. "Ολως διόλου τ' ἀντίθετο. Ἐνοιωθε τὸν ἔαυτό του πιὸ σκορπισμένο ἀπὸ πρὸν καὶ πιὸ δειλιασμένο, δὲν εἰμποροῦσε νὰ συγκεντρώσει τὰ διάφορα συναισθήματα γιὰ νὰ δημιουργήσει τὸ πάθος του. Καὶ θάμνησκεν ἔτσι, γιὰ πάντα ἡ κλίση του ἐντελῶς ἀχρωμάτιστη, ἀν δὲν ἔβλεπε' ἔνα μεσημέρι τὴν κόρη νὰ λούζεται, ἐνῶ ἡ λαύρα ἔψενε τὶς πέτρες κ' ἐφλόγιζε τὰ μῆματα. Μὰ ἐνῶ ἔκαιδολογιόντων πάνου στὴν ἄμμο, μιὰ μικρὴ πέτρα ἄγγιξε τὸ δέρμα της ποὺ γιάλιζε σὰν τὴ θάλασσα

τὸ μεσημέρι ποὺ πέφτανε κάθετες οἱ ἄσπρες καὶ πηχτὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, καὶ ἔνα μικρὸ ματωμένο γαρύφαλλο φάνηκε πολὺ πάνου ἀπ' τὸ γόνα. Μὰ πάντα θὰ ὑπάρχουντε περίεργα καὶ προσεχτικὰ μάτια γιὰ νὰ κυττάζουντε τὴ γυναικα ποὺ λούζεται. Σ' αὐτὴ τὴν περίσταση τὴν παραμόνευνταν τὰ μάτια τοῦ ναύτη ποὺ ἔφερνε μὲ τὴ βάρκα του, κάθε δυὸ μέρες, τὰ τρόφιμα στὸ φανάρι, καὶ μόλις τὴν εἰδὲ ποὺ πονοῦσε τὴ λυπήθηκε, καὶ ἐτσι ἀπὸ οἶκο, ἔτρεξε καὶ ἐμαυλοῦσε τὸ αἷμα ποὺ ἔρρεεν ἀπ' τὴ μικρὴ πληγὴ. Στὴν ἀρχὴ χλώμιασε γιὰ τὸ ἄξιαφρο συναπάντημα. Μὰ δσον ἔκαιγαν πιότερο τὰ μάγουλα του τὸ δέρμα τῆς τόσο ζαλίζονταν, ὡσπου στὸ ὕστερο, ἔσκυψε καὶ τὸν ἐδάγκασε βαθειὰ στὸ λαιμό, ἵσως, ἀπὸ τὸν πόνο τῆς πληγῆς. Τὰ στήθεια τῆς ἔμοιαζαν δυὸ μικρὰ περιστέρια ποὺ τρέμουν τὴν ὁρα ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ πετᾶξον. Οἱ φλέβες τῆς ἐβούζαν στὸ γαλάζιο πέρασμα τους σὰν μελίσσια καὶ μὲ ἔνα ἀνοιξιάτικο χαμόγελο ποὺ ὑπόσχεται πολλὰ ἐκύλισαν πάνου στὴν ἄμμο, ἐνῶ ἡ ζέστη ἀδιάκοπα ἐφούντωντε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔλαμψαν τὰ μάτια του, σὰ νὰ συγκεντρώθηκε κάποια ἐνέργεια ζωῆς, ἥθελε νὰ δεῖξει τὰ δόντια σὰν τὸ σκύλο ποὺ κατάλαβε πῶς τοῦ ἀρπάξαν τὸ κόκκαλο, ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τὸ πρῶτο πήδημα γιὰ νὰ φιχτεῖ στὴ θάλασσα τοῦ φάνηκε ἀνώφελο κάθε κίνημα, γιατὶ τοῦ ἔλειπε καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἔνστιχτο ποὺ δδηγεῖ πολλὲς φορὲς τὴ θολωμένη λάμψη τοῦ μναλοῦ. Ἐκεῖνοι, σὲ λίγο, ἐβγῆκαν χαμογελώντας στὴ στεγνὴ ἀμμουδιά. Τὸ στόμα τους ἔμενε ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ πάρει δυνατὴ ἀνάσα. Τὰ μάτια καὶ οἱ ἀκριεῖς τῶν αὐτιῶν καὶ τῆς μύτης εἶταν φόδινα, ἐνῶ στὰ μάγουλα γλυστροῦσε μιὰ χλωμάδα. "Ολ" ἡ ὅψη τους εἶχε τὴν ἥδονὴ ἐκείνη ποὺ μαντεύει δι παρατηρητὴς κάτου ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν ἀγαλμάτων ποὺ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μεγάλου τεχνίτη. Ἐσέρνονταν μὲ κόπο, καὶ μιὰ γλυκειὰ νύστα γεμάτη χάρη, ἐβάραντε τὰ βλέφαρά τους καὶ ἀδιάκοπα ἐσήκωνταν τὰ χέρια τους στὸ μέτωπο γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν κουρασμένη βλέψη ἀπὸ τὶς πυρωμένες ἀχτίδες, ἐνῶ τὰ γόνατα τους σὲ κάθε βῆμα ἐβάρανταν καὶ ἐλύγιζαν χαριτωμένα.

"Εσύρθηκε μὲ κόπο ὡς τὴν τρύπα του, τινάζοντας μακρυὰ μὲ τὸ πόδι του ὅλα τὰ χαλίκια πούρβοισκε στὸ δρόμο. Γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνονταν ὅτι τοῦ ἔλειπε κάτι, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορὰ εἰμποροῦσε νὰ σιμώσει καὶ νὰ συγκρίνει δυὸ διαθέσεις τῆς ψυχῆς του. "Ως ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ παρελθὸν συγχίζονταν μὲ τὸ παρόν, τόσο πολὺ διμοιόμορφη εἶταν ἡ ζωή του, διμοια μὲ τὴ θάλασσα ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἄγνωστα μάκρη νὰ συντριψθεῖ στὸν κυματο-

θραύστη καὶ στὶς θιρυβώδεις προκυμαῖς καὶ ὑστερα ν' ἀποτρα-
βιχθεῖ μὲ βῆμα ἀτακτῆς ὑποχώρησης πρὸς τὰ αἰώνια ἄγνωστα
μάροη. Κάθε αἰσθήμα ἔρριχτε στὴν ψυχή του γιὰ μιὰ στιγμὴ
μονάχα τὸν ἥσκιο του, σὰν ἔκεινα τὰ σύγνεφα, ποὺ ἔξεμοναχεμένα
ἀρμενίζουν στὰ πλάτη τὸν οὐρανοῦ συργιανίζοντας τὸ διάφανό ἥσκιο
τους στὰ χωράφια, στὰ σπίτια καὶ στὰ κεφάλια μας . . .

Οἱ ὁρόμνες λάμψεις σέργονταν ἀκόμα στὸν δρῖζοντα, ἀπομει-
νάρια μιᾶς δοξασμένης μέρας. Πόλεμος ὁρμητικὸς γένονταν μεταξύ
τῶν λογῆς χρωματιστῶν, σὰν τὰ πάθη ποὺ ἀναμεταξύ τους κηρύ-
τουν ἀμείλικτο πέλεμο μέσα στὰ στήθια τῶν δύστυχων θνητῶν,
στὶς ἐπίσημες δειλινὲς ὠρες, ὅπου ὅλη ἡ ζωὴ συμπικνώνεται στὸ
βάθος τῆς ψυχῆς των σὲ σύνθετα καὶ παράξενα αἰσθήματα. Ἀπὸ
τὰ βάθη τῆς ἀνατολῆς ἔνας σκοτεινὸς γαλάζιος χρωματισμὸς ἀνέ-
βαινε, λέκ τὸ βράδυ, πρὸς τὴ δύση. Καὶ σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς
πόσον ἄγρια εἶνε ἡ νύχτα. Στὸ μαῦρο διάστημα βλέπομε καθορ-
φισμένο τὸν ἑαυτό μας. Τὸν ἔχωρίζοντας σὰ μέσα σὲ καλειδο-
σκόπιο πολλαπλασιασμένο, τὸν αἰσθανόμαστε γεμάτο ἀπὸ θλίψεις
καὶ κάπον-κάπον σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἀπὸ καμμιὰ ἔχασμένη χαρά.
Μισοῦμε τὴ σκέψη μας καὶ τὰ νεῦρα γιατ' εἶνε τὰ δργανα ποὺ
πλημμυρίζουν τὸν ἔγκεφαλο ἀπὸ τρόμο. Ἀνοίγουμε διάπλατα τὰ
μάτια μας, σὰ νὰ θέλουμε νὰ ἰδοῦμε κάτι ποὺ ἔρχεται ἀόρατο καὶ
γεμάτο ἀγωνία ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάθη. Τὴ νύχτα, ὅταν οἱ κινήσεις
τῆς σκέψης μας μένουν γυμνὲς ἀντίκρου μας καὶ δὲν συγχίζονται μὲ
τὸ πλῆθος τῶν συναισθημάτων ποὺ κάθε στιγμὴ μιᾶς μεταδίδει ἡ
ἔξωτερη ζωὴ, τότε τὸ πνεῦμα τοῦ φόνου καὶ ἡ ὁρμὴ τῶν γεννη-
τικῶν δργάνων, ἀνάβουν τρομερὰ στὶς ἐρμίες ποὺ συγχίζονται ἀπ'
ὅλους τὸν δαίμονες τῆς ἀνισόρροπης σκέψης, καὶ ὅμως δὲν κατώρ-
θωσε ν' ἀπολαύσει μήτε τὴ λεπτὴ εὐχαρίστηση, τὴν δνειρεμένη
ἡδονὴ νὰ σχεδιάσει ἔνα τρόπο ἔγκλήματος.

Αὐτὸς ἔβλεπε τὸν κόσμο δίχως νὰ τὸν ἀντιλαμβάνεται. Πάντα
τοῦ ἔλειπε, ἀλλὰ ἔκεινο τὸ βράδυ περσότερο ἀπὸ κάθε ἀλλη φορὰ
τὸ πνεῦμα ποὺ προσδιορίζει τὰ πράγματα στὶς διάφορες ἀξίες των.
Μὰ κυττάζοντας ὅλα τὰ λευκά, κόκκινα καὶ πράσινα φῶτα τῶν φά-
ρων ποὺ ἔσυργιανίζαν τὶς λάμψεις των πάνου στὰ νερά, ἀπὸ τὸ
βάθος τῆς δυστυχίας του, αἰσθάνονταν μόνο τοὺς πόνους μιᾶς ὑστε-
ρικῆς ἀταξίας σὲ δόλο τὸ σῶμα του καὶ τὰ ἥρεμα μάτια ποὺ
δὲν εἴξενοραν τίποτε, ἥθελαν νὰ κλάψουν μὰ δὲν εἰμποροῦσαν, ἐνῷ
καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ οὐρανὸς βασανισμένος ἀπὸ κάποια δύνη ἄφινε
κάθε τόσο νὰ στάζει κι ἀπώνα φλογισμένο δάκρυ.